

CAPÍTOL 1

«Sí, m'agraden els ocells, i què? No te'n refies perquè m'agraden, això és una altra història. Hi ha coses que no em deixen dormir, t'avise. Últimament m'ha pegat per alçar-me de nit; vaig a la cuina i agarre el ganivet més esmolat que hi trobe; de seguida vaig directe cap a la porta amb la intenció de clavar-lo al pit de qui m'ha fet mal en algun moment de la meua vida. M'han d'agarrar perquè no raone. De vegades, fins i tot m'han de nugar amb cordes fins que em tranquil·litze, mentre no em torne a entrar això una altra volta... Acceptar la meua amistat suposa, vull que ho sàpigues, pertànyer a un grup d'alt risc; ja t'he dit que se me'n va la bola...»

Els havia d'intimidar d'alguna forma. L'institut s'havia convertit en l'escenari dels meus fracassos quotidians. Cada matí, quan hi entrava, mirava aquelles parets i m'entraven ganes de fugir-ne com del foc. Suportar que t'empaiten un dia i un altre era molt dur i, a ma mare, no podia anar-li amb aquelles històries. I vaig descobrir que, allà, només hi comptava l'aparença.

Quan van descobrir que portava un ocell dins la motxilla no podia permetre que tornara a escampar-se per l'institut la meua fama de moll, no hauria suportat tornar a passar per les mateixes humiliacions i vaig fer servir els mateixos mètodes que Raül Pernas i la seua colla: vaig mentir. De

fet, després d'aquell intent desesperat, minvaren les burles. I Halima? Ella mereix una explicació detallada però, per on comence? Li podria dir: «Mira, és que sóc com un teuladí: visc normalment en l'aire i, si caic a terra, necessite una mà amiga que m'ajude a remuntar el vol». O li puc dir: «És que estic cansat de ser com el papagai autista que va rescatar el meu avi».

Aquell papagai de la Patagònia mai no va estar bé; potser per això mai no va voler allunyar-se de casa. Canviava de plomatge contínuament. Tenia unes calbes perennes a la part posterior del cap. Era un ocell malhumorat que no sabia demanar les coses de bones maneres. Potser per aquella malaltia crònica l'avi el va adoptar al seu hospital de campanya particular.

Era un ocell malcriat que tenia permís per a entrar a casa i vagar per la cuina o per allà on volguera. N'hi havia prou que jo em posara a esmorzar perquè em reclamara, a crits –que sonaven com si foren insults– la seua ració de magdalena. Li déiem Capità Flint, com al lloro de John Silver.

Poc abans de morir, i a pesar del seu estat deplorable, aquell papagai autista i llépol encara em va reclamar, a crits, la seua part d'esmorzar. Després em va seguir fins al bany i s'hi va estar quiet a la barra de la dutxa. Em recordava «El corb» d'E. A. Poe; era com si jo mateix sentira el seu «mai més» i em va arrancar un somriure trist que em cremava dins del pit. Semblava una fulla seca que només esperava una miqueta de brisa per a deixar-se caure al buit. Vaig córrer la cortina i, just en aquell moment, va caure a terra. Va anar encongint-se, encongint-se com un globus que

perd l'aire. Es va posar la bufanda, com diria l'avi Guillem, i s'hi quedà. Ho vaig passar molt malament.

Li he d'explicar tot açò, a Halima? Ni tan sols m'he atrevit mai a preguntar-li què significa allò que em va escriure al quadern.

Només hi ha una xica amb qui he parlat obertament, la Coloma del xat. Fins avui mateix, la Coloma era la mar, tota l'aigua en la seua immensitat, l'alé, la llibertat... La imaginava caminant sobre les ones amb els cabells ornats amb algues. És intel·ligent, sap com dir les coses perquè hi facen efecte. «Ets, en certa manera, afortunat –em va dir quan passà allò de l'avi–, jo no he conegut cap dels meus avis». Allò em va fer pensar... La Coloma era una veu amiga que m'arribava per l'ordinador, però ara la coneixeré personalment i no sé què em passa.

Halima és... Halima és més tangible, és la vora on es besen les escumes, potser la sal de la mar...

CAPÍTOL 2

La sal, la mar...

La professora de Socials ens va donar els titulars: «Intercepten a Almeria 130 immigrants en tres pasteres». Havíem d'escriure una història relacionada amb aquell tema si volíem un punt més en l'avaluació. Per aquell temps, jo ja havia reduït el meu ritme d'estudi i aquella era l'única possibilitat d'aprovar. Em vaig engolir el sentit del ridícul i em vaig posar a llegir el conte que m'havia enviat la Coloma del xat com l'havia tret, directament, de la impressora. Estava escrit en primera persona i qui parlava era una dona. Així que ho vaig descobrir, em vaig sentir grotesc, però em vaig mantenir ferm fins al final.

OMBRES EN LA MAR

Jo tenia pocs anys i moltes il·lusions. No en sabia res, de les condicions en què havíem de viatjar ni de les cues interminables, dia i nit, davant del consolat per aconseguir un certificat de penals, ni de tanques que no tenen ànima, ni dels marroquins que es trenquen l'esquena treballant ací... No tenia ni idea dels dies de fam i sense treball de molts homes i dones que, asseguts en el banquet de la desesperació, eren refusats per a exercir com a jornalers de temporada il·legals, per ne-

gar-se a pagar trenta euros al capatàs amb la finalitat que, «miraculosament», els aconseguira un lloc. Per no saber, no en sabia res.

Aquell 25 de gener, ma mare em va despertar quan encara era de nit. «Posa't açò». Em va donar un anorac i les úniques sabates que tenia: unes esportives velles que m'arribaren quan encara estaven en bon estat i de les quals mai no vaig saber la procedència. «Alça't, alça't de seguida.» Ella mantenia el misteri en la veu, però jo ho intuïa... Per fi aniríem a Espanya, on acabarien les nostres penúries econòmiques i començaria la nostra aventura. Ma mare estava disposada a treballar durament i jo aniria a la universitat. Els esforços que havíem fet per estalviar i poder pagar la travessia havien donat fruit. Potser hi trobaríem el meu pare, de qui no sabíem res des que se'n va anar de Xauen. Jo, feliç, tractava de recuperar en la memòria el rostre que el temps havia consumit. Com m'agradaria esborrar de la mateixa forma la mirada perduda en l'oceà de ma mare o la seua veu ferida quan repetia el meu nom i malbaratava el poc d'aire que li quedava. Aquella escena terrible continua dins meu com un òrgan vital fet malbé.

Un home ens esperava a la porta de casa per portar-nos cap al nord amb una furgoneta. Just a Nador, a prop de Melilla. Allà hi havia més gent en la mateixa situació. Ens va deixar allà com qui es desfà d'una mercaderia de la qual ningú no s'ha preocupat durant molt de temps, no sé quants n'érem. Només sé que em vaig penedir molt d'haver-me menjat amb tantes ganes aquell entrepà de

tonyina i aquella poma. L'endemà, m'havia posat a buscar la poma que em sobrà quan ma mare em va donar, d'amagat, el tros del seu entrepà que havia guardat per a mi la vespra.

No vull parlar de les coses que passaren els dies següents, fins que, per fi, hi va aparéixer un altre home que es va fer càrrec de nosaltres i d'alguns altres privilegiats que, com nosaltres, li donaren la resta dels diners que duïen i aconseguiren també començar a fer realitat el seu somni.

En un silenci esperançat, el vam seguir fins a la vora de la mar. Ningú no gosava parlar. Ma mare es limitava a agafar-me ben fort. Hi van arribar dos homes amb una embarcació pneumàtica i l'acostaren perquè hi pujàrem de seguida. Els homes que hi havia a terra ens deïen en quin ordre havíem de pujar-hi. Érem més de cinquanta persones! Em va semblar impossible que cabérem en aquella barca. Ens van comptar: seixanta!

I així, apinyats els uns contra els altres com grans de raïm, eixírem amb rumb desconegut. Tot era fosc perquè havíem de burlar les possibles càmeres de vigilància que controlaven el perímetre que separa Marroc d'Espanya. Jo estava incòmoda però contenta. Els núvols foren els nostres còmplices en el primer tram del trajecte perquè mantenien la lluna oculta. Els llums de la costa també anaven perdent-se en la distància. A pesar de la foscor, per a nosaltres, el cel s'havia omplert de llums. L'aire feia olor de mar, de sacietat, de paradís; també de por, d'inseguretat. Els dos homes remaven i tallaven l'aigua amb una lentitud inusitada. Un núvol

va vessar sobre la barca; jo notava com em mullava i em vaig estremir.

Moltes nits, abans de la travessia, havia pensat en aquell viatge i no havia estat capaç de dormir. Sentia fins i tot el so de les ones exactament com el sentia ara. Aquella gent tampoc no podia dormir, només, a un home, li queia el cap. La dona que hi havia al seu costat tenia els ulls més oberts que ningú; semblava cansada fins i tot per a dormir i duia un xiquet de bolquers als braços. «Aquest xiquet no hi deixa records», vaig pensar, i en vaig sentir enveja.

Poc de temps després, aquell home va començar a roncar com una gaita. Si haguera sabut que havia d'estar mort al cap de poques hores, de segur que no hauria dormit gens.

La mar estava serena. La barca es movia lenta com una corfa de nou.

Al principi, m'hi vaig quedar desperta, acostumat-me a mirar la foscor; els peus del vent lluien al llarg de la mar. Ens miràvem. Érem una família nombrosa improvisada que mastegava les hores.

«Juga a veure la primera estrella», va murmurar ma mare amb una veu de mel i, en aquell silenci sòlid, vaig mirar cap al cel. Per fi n'hi vaig veure una, i una altra, i encara una altra... Els núvols s'havien quedat enrere i la lluna ho va aprofitar per a submergir-se dins la mar. «És l'Óssa Menor», vaig tornar a sentir la brisa càlida de la veu de ma mare entre els meus cabells. Vaig alçar el cap i vaig veure un firmament enorme, em sentia bé...

No sé si em va despertar el soroll que va fer el motor de la barca en posar-se en marxa o si va ser un calfred. Ara estàvem lluny de la costa i el soroll del motor ja no era una imprudència. Havia començat a eixir el sol. Tots romanien en la mateixa postura; ara les cares consumides dibuixaven preocupació, érem com un quadre d'El Greco. A mi, em feia mal tot el cos, necessitava estirar-me una miqueta, però no hi havia lloc.

La mar va començar a picar-se i el coll enorme de l'anorac de ma mare batia les ales davant la meua cara, com una gavina descolorida. La barca es defensava dels colps solemnes que li pegaven les ones, però cada vegada es movia més. Una ona va esclatar damunt nostre i, en voler evitar-la, alguns es van posar drets. La barca es va inclinar perillosament. «Que no es moga ningú!» Es va sentir un crit sec, per damunt de la veu de la mar, i tots ens convertírem en estàtues. En aquells moments, vaig veure que, de tots, només els dos homes que dirigien el viatge portaven salvavides.

El fred, el so de l'aigua... Em van entrar unes ganes insuportables d'orinar. Estava asseguda a les cames de ma mare i, a pesar d'això, vaig sucumbir i em vaig deixar anar per damunt d'ella. De seguida vaig notar a la cara les seues mans fredes, que contrastaven amb el líquid calent que em corria per les cuixes. «Falta poc», em va voler dir amb un bes que em va fer al bescoll.

«Estem arribant a la costa granadina de Motril. Quan jo avise, cadascú que s'arregle com puga», va bramar l'home que donava sempre les ordres.

«Això no era el tracte!», va protestar l'home que, al principi, roncava com una gaita.

Uns altres homes i unes altres dones alimentaren la protesta inicial. Va començar amb un motí de paraules, però la gent va començar a gesticular i a moure's. En aquell moment, vaig pressentir la catàstrofe. Aquell home, l'únic que tenia nocions de la llengua del país on anàvem, va caure a l'aigua. Alguns altres volgueren rescatar-lo, però el bot pneumàtic s'inclinava massa. I vaig veure com quedava arrere, bracejant en aquella aigua freda. Va ser com si m'amputaren un membre. Totes les mirades esdevingueren silencioses i lluien d'una forma molt explícita.

«Que ens hem d'apartar de la costa?» L'altre responsable del viatge, que fins aleshores no havia dit res, parlava pel mòbil.

El servei de salvament marítim i la guàrdia civil vigilaven la costa. Tornàrem a internar-nos en la mar. El colp a l'esperança va ser brutal i la barca esdevingué un gegant de decepció. El sol guaitava per l'orient, però no va ser rebut, precisament, com un rei.

Vam esperar un dia sencer a la deriva, mar endins, fins que la nit tornà a caure sobre la mar, per intentar un altre desembarcament. Només sol i aigua durant hores i una olor de vòmit insuportable.

De tant en tant, les ones fingien una tempesta i la barca s'enlairava i baixava com un tifó, era impossible no mullar-se. Era una aigua tan freda que actuava d'injecció de gel intravenosa amb uns efectes rapidíssims als polsos i al nas. Ma mare m'abraçava amb força i només de tant en tant afluixava.

Vam veure peixos, però no en parlàrem; ni tan sols hi va haver cap comentari quan una ona ens va portar una cosa: un ofegat de pell violeta amb les entranyes devorades pels monstres de la mar. No em va semblar l'home que havia caigut de la barca.

Silenci i angoixa. Només els plors del nadó trencaven de tant en tant el silenci. La dona tornà a donar-li el pit i el xiquet es va calmar. Jo tenia set, i fam, i fred i els llavis ressecs... I la boca se'm va omplir de saliva. Vaig desitjar una altra vegada ser aquell xiquet. Els meus budells protestaren. Ma mare va sentir les queixes i em va besar el cap; va ser com si em diguera: «Anima't, que així que arribem a terra ens espera un succulent cuscús». Però jo la notava tensa, mirant la carena amb incertesa.

Quan es va fer de nit tornàrem a aproximar-nos a la costa. El fred i la fam ens mantenien febles i esgotats i la lluna ens ho feia veure clarament, sense concessions.

Una altra vegada, un punt fosc avançava cap a nosaltres per la mar. «Per fi vénen a rescatar-nos», vaig pensar. I vaig donar gràcies al cel; no érem persones acostumades de la mar i jo tenia molta por...

«Una patrulla de vigilància!», va cridar un dels dos homes.

«A l'aigua, que quasi podeu arribar-hi caminant!», va imposar l'altre.

A partir d'aquell moment, ja no recorde res bé. La mar em va engolir del tot. Durant uns segons, vaig moure els braços amb la intenció d'emergir. Entre les queixes del vent, vaig poder sentir el crit agònic, però ben clar, de ma mare, que repetia el meu nom. Ja no recorde res més.

Quan em vaig despertar, estava tremolant, embolicada amb mantes.

Durant molts dies, encara podia sentir la veu trencada de ma mare que em cridava. Després, els seus crits anaren convertint-se en una pregària: «Vinga, menja't això. Has de lluitar per fer realitat els teus somnis. M'ho has de prometre».

Avui, crec que sóc una privilegiada. Natàlia i Manuel no poden fer més per mi, m'ho donen tot; i a pesar d'això, cada vegada que sent notícies de naufragis de pasteres a l'estret, la sang em crema de la impotència i l'angoixa que necessite traure fora.

Per això he escrit aquestes paraules.

En acabar la lectura, vaig notar que hi havia un silenci exagerat. Aquell dia, Raül Pernas havia estat expulsat i Hèctor Solla, sense ell, no era ningú. Jo, confús, vaig mirar Halima de reüll, vaig coincidir amb la seua mirada humida i vaig notar un estremiment. S'havia emocionat i em va fer emocionar també.

La reacció de la professora va ser dir: «Número?», per a posar-me la nota. Jo em vaig estremir com si acabaren de pegar-me un colp, però qui es va quedar més descol·locada va ser Halima, que de seguida es va inclinar sobre la meua taula i em va murmurar:

—Que bé que has llegit!

Les orelles se'm van encendre. No vaig ser honest, no em vaig atrevir a confessar-li que aquella història me l'havia passada una amiga del xat.

Vaig estar a punt de dir-li-ho, però al final em vaig acovardir. El curs passat hauria estat més fàcil perquè, després de Nadal, séiem junts. Ara ja han acabat les classes, què faig? Tenia raó l'avi: «La nostàlgia és com un vestit d'una talla inferior a la que necessitem, que t'oprimeix el pit».

Avui ja és 25 de juny...

CAPÍTOL 3

Avui, 25 de juny, he somiat amb una veu que no havia sentit mai, un rostre que mai no havia vist... M'he sentit angoixat.

Va ser la Coloma qui va prendre la iniciativa de citar-nos i em fa la sensació que em van reduir de sobte l'estómac des del moment que m'ho va proposar. «A les onze, al costat del quiosc de l'Albereda.» Això vol dir que és de Marín? Per què no haurem parlat mai d'això? A mesura que va acostant-se l'hora, els dubtes bateguen amb més força als meus dits, com si els tinguera lligats. Els humans ens assemblem molt als ocells: també naixem indefensos.

Quines pintes! No sé si m'he passat amb la *gomina*, però no m'agraden aquests rínxols tan voluminosos. Unes gotes d'Hugo Boss... Netejaré les ulleres. Abans, culpava de la meua miopia i de totes les meues desgràcies la irresponsabilitat de mon pare, però potser no necessite buscar culpables i té raó la Coloma: «Oblida això, no pots perdre el control dels teus somnis. Si et desperten d'un somni, mors». Li agrada inventar teories alarmants. Ella i els ocells han estat la millor teràpia per a suportar, i fins i tot per a superar, els fets ocorreguts en els últims temps. Fins avui, en les converses amb ella, em podia mostrar com sóc, sense disfresses. Per què em deu haver citat? Les coses ja estaven bé com estaven.

Mai no he sabut detectar el perill a temps. Fins i tot una esmerla sabia intuir quan un ocell de rapinya l'amenança i jo ni tan sols sóc capaç d'evitar l'advertència d'un amic. Quan passà allò de la suïssa, Curro em va advertir: «Mira que es burla de tu»; però jo, ni cas, fins que em va convertir en un ninot trencat.

Ara em fa por aquest moment. A partir d'aquesta nit, la Coloma tindrà una cara. Serà com descobrir les ales de la mar.

He tancat bé la porta? Encara és prompte. Faré una miqueta de temps. La lluna està molt prima! Apareix i desapareix, juga a l'amagatall amb els minuts, com jo. No fa fred, no sé per què hi ha tan poca gent pel carrer.

Així devia sentir-se l'avi quan el seu vaixell va quedar a la deriva amb un forat a la proa. Sí, així... Sóc un naufrag. La vida també em passa pel davant en un instant. Potser és cert que som allò que la nostra memòria ha anat seleccionant. Hi ha històries que ara tenen molt de sentit encara que, de menut, en desconeguera la raó. Són els records que es tornen més nítids que en el mateix moment en què passaren les coses, com si ho llegira en un llibre.

Jo era l'amo del comandament per primera vegada! Vaig prémer el tres i hi aparegueren *Els Simpson*. Va ser un dinar estrany, i no perquè tots estaven callats, això passava sovint últimament, va ser perquè jo tenia el comandament i ningú no protestava.

De sobte, com si la cadira li cremara, ma mare es va alçar inesperadament.

–He d'eixir –va dir, amb una rotunditat exagerada.
Davínia li va anar al darrere i tancà d'una portada.

Vaig intuir que passava alguna cosa. Vaig callar. Mon pare va preparar un café i se'n va anar a la seua habitació. De seguida vaig apagar la tele. Tots s'havien mogut molt de pressa.

–Te'n vas de viatge?

Tula va lladrar com si reforçara la meua pregunta. Jo voltava per la casa i la gosseta movia la cua, esperant una resposta. No n'hi va haver cap. Les portes de l'armari, els calaixos de la calaixera, els de les tauletes de nit, tot estava obert alhora, en un desordre que superava el d'altres viatges anteriors. Hi havia dues maletes enormes sobre la vànova blava. Mon pare semblava estar fent pràctiques de lladre per a un càsting, ho posava tot dins les maletes amb una anarquia absoluta. Vaig suposar que es tractava d'un viatge inesperat i que de la rapidesa amb què preparara l'equipatge depenia que arribara a temps a l'aeroport. Tula respirava agitada, com si tot aquell rebombori fóra cosa seua.

Quan el vaig veure guardar la seua col·lecció d'estilogràfiques i aquell barret panameny que només utilitza a l'estiu, quan estàvem tan a prop de Nadal, vaig pensar que devia tractar-se d'un viatge molt estrany i hi vaig insistir:

–Pare, on vas?

Ni tan sols es va immutar, va continuar amb la dèria d'omplir les maletes amb els objectes més insòlits: un trofeu de plata, un manual d'arbres exòtics, llibres que ja havia llegit... Fins i tot hi va posar aquell de mitologia hindú que tant m'agradava i que tenia una portada amb un ocell amb el cap i els braços humans. «Garuda és mig àguila i

mig home, va nàixer d'un ou que havia estat covant més de cinc-cents anys», m'havia dit; amb aquell llibre vaig aprendre a llegir.

—Per què te l'emportes?

No em va respondre i vaig ser conscient de la meua invisibilitat sobtada.

Aquell 29 de novembre va ser l'última vegada que vaig veure mon pare a casa, si exceptuem la visita de metge que em va fer unes quantes setmanes després.

Em semblava inaudit que s'emportara aquelles coses que ni tan sols em deixava tocar i que el convertien en el meu heroi preferit. Treballava, a més, en una discoteca. «No tens aspiracions», li reprotxava sovint ma mare. El meu concepte d'aspiració corresponia a una certa forma de respirar. Ma mare no s'adonava dels avantatges que ens podia reportar això, que el pare treballara de porter en una discoteca. Tots els amics de Davínia l'envejaven, precisament, per això. La meua germana, amb quinze anys, ja podia entrar a les sessions de la vesprada sense haver de mostrar el carnet i jo, així que en tinguera quinze, també podria fer-ho igual.

—Calla, xiquet! —era la resposta que rebia quan li pregava, a mon pare, que em deixara anar amb ell.

Xiquet...

He estat pendent de l'espill fins al punt de desitjar que se m'emportara el dimoni, amb aquella angoixa que m'entrava. Va ser Curro qui, sense saber-ho, va anar esborrant-me aquells complexos. Era més gran que jo, però semblava més jove.

Just era la vespra de sant Andreu i, davant l'evidència que mon pare no em feia gens de cas, vaig tornar al menjador per buscar pistes que m'aclariren alguna cosa. Encara era l'amo del comandament, l'amo del món. Vaig tornar a sentir que es tancava la porta del carrer amb més força de la necessària. Vaig córrer cap a la finestra. Mon pare, amb Tula agafada per la corretja, posava les maletes dins del cotxe. Poc de temps després, el cotxe va desaparèixer en direcció al carrer de Calvo Sotelo. Ja no el podia veure.

Vaig intuir que tot aquell misteri tenia una relació directa amb la preparació de la festa pel meu sisé aniversari. M'hi vaig tranquil·litzar. Unes altres vegades, les cares serioses només pretenien amagar una sorpresa magnífica. La primera va arribar quan ma mare tornà i em va dir que em posara l'anorac.

—On anem?

No va voler donar-me cap explicació. Ho vaig entendre perfectament, una sorpresa és una sorpresa. Vam eixir de casa.

Unes gotes fredes, quasi invisibles, començaren a mullar-me la cara.

No vaig tornar a preguntar-li res. Era evident que teníem molta pressa, ni tan sols va poder contestar la salutació de la veïna. Baixàrem cap a l'avinguda d'Ourense, respirant de pressa per la cursa que estàvem fent.

Arribàrem al parc de l'Albereda. Allò era la sorpresa! La tardor havia transformat el terra en un llac groc. Ma mare sabia que just en aquells moments estava a punt de començar un diluvi. Sempre podia predir quan plouria; quantes voltes m'havia esperat amb el meu paraigua a la

porta de l'escola i, de seguida, del cel començava a caure aigua a bots i barrals!

El joc d'aquella vesprada consistia a trepitjar a poc a poc les fulles dels roures; les grogues, les castanyes, les brutes, les trencades... Hi passàvem per damunt una vegada i una altra. La pluja es feia més intensa. Es tractava de xafar-les sense ni tan sols mirar-nos, i sense que ens entraren ganes de riure. Estava tan seriosa!

Una cortina fosca va esborrar els colors del cel i va descarregar sobre nosaltres l'aigua de tot l'univers. Ma mare, que mai no m'havia deixat jugar sota la pluja i que es posava histèrica quan passava això, continuava atenta al joc i mantenia la vista clavada al terra. Aquell plaer dels bassals era al meu abast en aquells moments i em vaig poder mullar les botes fins que vaig notar l'aigua a dins. Li hauria dit de bona gana: «Gràcies, mamà, és el millor regal que em podies fer!», però no podia trencar la màgia d'aquell instant silenciós i únic. Sentia com l'aigua queia sobre les fulles dels arbres i ja no em vaig poder aguantar. Eufòric, em vaig amollar de la mà de la mare i vaig córrer pel parc amb els braços molt oberts: el món era meu! Vaig saltar als bassals i vaig volar com un volor que sent el poder que proporciona el fet de no tenir enemics que se'l puguen menjar. Els cabells se m'enganxaven al front i al bescoll. El nas semblava la canal d'un desguàs. Me n'anava i tornava al costat de ma mare, que ni tan sols em mirava perquè, ara ja ho sabia de segur, també m'havia regalat la invisibilitat.

Els llums del parc començaren a tintar la nit de reflexos daurats. Aleshores vaig saber que s'havia acabat la màgia de la invisibilitat i de la pluja.

—Andreu! No estàs bé del cap? —ma mare va fer un crit recriminatori.

Em tornà a agafar de la mà i va començar a dir incongruències. El joc havia acabat definitivament.

Ja a casa, em va obligar a anar directament a la dutxa; aquella aigua cremava com un dimoni. Encara em vaig haver de beure una tassa de llet amb mel que m'arrapava la gola, a més de provocar-me arcades. En vaig beure un parell de glops i em vaig posar al llit. Ella continuava amb els cabells mullats i amb aquells ulls de conjuntivitis que tenia des del migdia. Jo, tremolant, li vaig assegurar:

—No et preocupes, mamà. Jugar amb l'aigua ha estat el millor regal d'aniversari de la meua vida.

Em va abraçar i em va besar d'una forma estranya, perquè els besos se li quedaren enganxats a la meua galta durant uns segons. Després se'n va anar, sense donar-me temps a preguntar-li pel viatge inesperat de mon pare. Ara només volia dormir de seguida.

Quin refredat que vaig agafar! Vaig estar quasi dues setmanes sense anar a classe i, els vaig contar, vint dies sense veure el meu pare, que eren molts dies...

CAPÍTOL 4

Eren molts dies sense paga de cap de setmana...

Davínia protestava; segons ella, li l'havien congelada. Jo la imaginava convertida en gel. La meua també havia desaparegut, però no tenia gens clara la gravetat de l'assumpte.

Les circumstàncies no podien ser més adverses fins que, una vesprada, algú va prémer el timbre de la porta. En mirar qui era, hi vaig veure un home amb barba. No li vaig obrir, com m'havien manat sempre. El timbre insistia i vaig acabar fent com les cabretes del conte.

–Qui és? –vaig preguntar al llop desconegut.

–Sóc ton pare, Andreu; obri, que vinc a veure't.

Mon pare tornava de viatge! Vaig obrir i em vaig penjar, efusiu, del seu coll. Resultava estrany que no portara les maletes i que no utilitzara la seua clau, però també era inaudit que es deixara créixer la barba, sabent que, a la mare, no l'entusiasmava; però això no em va preocupar.

–D'on vénis, pare? Has estat en una illa?

–Més o menys... No t'ha dit res, ta mare? –va mantenir el misteri.

Vaig negar amb el cap i vaig continuar amb l'interrogatori:

–Què m'has dut?

–Dur-te? D'on?

–Del viatge! –em vaig impacientar.

–No he anat de viatge. Ta mare sap molt bé on he anat. Que t’ho conte, que per això t’has quedat amb ella. He vingut a saber què has demanat als Reis.

Aquell any jo tenia un bon embolic amb tot allò dels Reis. Havia sentit que eren els pares. Ara, les coses començaven a aclarir-se: la proximitat de Nadal, mon pare amb aquella barba... Tot el misteri de la seua fugida tenia una raó: com a pare, li tocava exercir de Rei Mag i, no podia ser d’una altra forma, les meues preferències serien les d’un privilegiat. Li ho podria demanar en directe! Ho vaig donar tot per fet i li vaig exposar la meua interminable llista de regals. Li vaig demanar tot allò que recordava dels anuncis. Mon pare assaboria l’última cervesa de la nevera.

Només va estar amb mi uns quants minuts, ho vaig entendre perfectament. El vaig besar i se’n va anar.

El seu viatge consistia a fer la volta al món! Ara comprenia que portara roba per a totes les estacions. I tant la gosseta Tula com la seua col·lecció d’estilogràfiques o el trofeu d’escacs, devien ser unes credencials que li permetien exercir la seua missió extraordinària. Tula, a més, no hauria pogut passar tants dies sense el pare: ell era, en realitat, qui l’havia portada a casa i qui se n’ocupava.

Ma mare no tardà a tornar i la vaig abordar sense donar-li temps ni tan sols a deixar l’abric.

–El pare ha vingut a veure’m. M’ha preguntat què volia per a Reis.

–Naturalment, deu voler comprar-te... T’ha contat alguna cosa?

–M’ha dit que m’ho contares tu.

Vaig atribuir el seu escàs entusiasme al cansament. Últimament es comportava d’una forma extravagant: es dedicava a netejar les cases de gent desconeguda, mentre a la nostra anava tot riu avall. Fins i tot s’havia tornat assídua a la primitiva.

–Ah! Vol que t’ho explique jo?

–No et preocupes, ja ho sé tot! –vaig concloure, sense poder controlar el meu entusiasme.

Ella va desaparèixer en direcció a l’habitació de les andròmines i, poc de temps després, vaig sentir que posava en marxa la rentadora; seria molt innocent si no aprofitava l’ocasió per demanar als Reis una rentadora nova, que no tinguera un tros de fusta per a subjectar la part rovellada de la caixa, una de les que anunciaven per la tele.

Hi va arribar Davínia i, com solia, va entrar de seguida a la seua habitació i en tancà la porta. Jo vaig insisitir perquè m’obriria: tenia una bona notícia!

–Ja sé per què el pare no és a casa! Avui ha vingut a veure’m i...

–Ah, aquell imbècil!

Em va obrir i hi vaig entrar. La meua germana no tenia ni idea del privilegi extraordinari que teníem per ser els seus parents més directes.

–Enguany, el pare ha de ser un dels Reis Mags i per això se n’ha anat.

–Això t’ha contat el desvergonyat?

–No! Ell només m’ha dit que li demanara les coses que volguera.

–No t’ha explicat que la mare i ell s’han separat?

–Que s’han separat?

La meua germana em va contestar com si es tractara de reconèixer la identitat d’un ofegat, en un to gris i lent:

–Sí, Andreu; se n’ha anat amb una tia.

–Amb la tia Hermínia?

–No sigues fava, home. Se n’ha anat a viure amb una tia que ha conegut a la disco. Una nit es va enrotllar amb ella i ho va contar a l’oncle Ricard; ell ho va dir a la tia Eulàlia. La tia Eulàlia va advertir la mamà i aleshores va esclatar la cosa...

De tot allò, només vaig comprendre que feia temps que no viatjàvem a Madrid, a casa dels oncles, i que, a mi, m’agradava molt aquell viatge.

Al llarg dels dies següents vaig comprovar que Davínia estava equivocada; els Reis mai no havien estat tan generosos amb mi! Amb una targeta de mon pare, m’arribaren els regals més espectaculars: un avió teledirigit sense cable, una Nintendo amb tres jocs fabulosos i el llibre de Garuda, l’home-ocell! Va ser com recuperar un trosset de mi mateix.

Ma mare i la meua germana no paraven en torreta. Sovint dinava a casa de l’àvia Neus. Sempre m’ha agradat aquella casa. L’àvia em preparava llepolies i l’avi Guillem em mostrava els seus ocells. Em parlava del falcillot i de com d’extraordinari és aquest ocell, capaç de dormir en l’aire.

Jo era l'únic de la classe que sabia què era un falcillot. A més, l'avi va resoldre el problema de la nostra paga setmanal amb efectes retroactius, encara que jo continuava sense comprendre la importància d'aquella mesura.

Si el meu avi estiguera ací, sabia com plantejar a Halima el tema de les meues quimeres diabòliques i també si, ara, hauria de rectificar i renunciar a la cita amb la Coloma o no.

Halima i la Coloma són dues mirades que s'uneixen en una única línia de la costa, estribord i babord d'una mateixa embarcació.